

BÖJTI GÁBOR

„A barátság visszafojtott sírás”

– ANZIX-OK –

[Fű-róka és vér-nyúl]

Győrei Zsoltnak*semennyit sem futok százon:*

*mintha száz gyomrom lenne s mind ég
hideg van barátom fázom
már nem pofázom annyit mint rég*

*– írta Sziverinek Zalán
ennyit testvérem hidegpróba
gyanánt én is tudnék talán*

*minek kinek nyúl kinek róka
vagyok kétféle arcomat
sokan külön-külön ismerik*

*s keverem magam is melyik-
melyik hisz megannyi karcolat:
fű-róka és vér-nyúl az ám*

minek pofázom csak jár a szám

[Palimadár]

Simai Attilának*legyen most e vers ismét számvetés:*

*arasson termést egy palimadár
aki betűvel-tollal szánt vet és
játssza a gazdát s ér nyakig a sár*

*helyette évek szálltak átverés
átverés után és ami ma már
szépnek sem tűnik abból lám kelés*

*lett: múlt-tojásból csúf palimadár
kinek fel sem tűnt (óh a balga tag)
hogy a rengeteg furcsán hallgatag:*

*Használt Ösvénynek nézte a lépet
s mert azóta a torkán nem megy le
e gombóc gyúrja a sarat egyre*

amibe akkor úgy belelépett

Ökörszem-ének

[National Anthem of Troglodystán]

– SZAKADATLANUL –

*fiókák a fészek
szűkenek tűnik nem csak*

*a becsempészett lök
kei tán ugródeszka*

*a fészek hazaffy-
ókák nem csak innen*

*érhető el az ég-
bolt kapuja akkor*

*nyelnétek ugye ha-
zafiókák legyet*

*kaptunk be legyet csak
a szárnyatok helye*

*bizsereg bárhová
mennétek is haza-*

Papírmadár

a mosolyod papírból hajtogatott madár –
*ki próbált már ólomszárnyakkal néma halálos
 csöndben föld alatt repülni csak az sejtí mit jelent*

a mosolyod a papírból hajtogatott madár
 az arcom elé ereszkedett és én visszafojtott
 lélegzettel bámulom a gyönyörű látomást a már oly
 régen vágyott elfelejtett-sosemlátott mozdulatlan
 szárnycsapást melyet most lám elém varázsol

a mosolyod a papírból hajtogatott madár
 az egyszeri a megismételhetetlen (az egyetlen
 hajtogatás mi sohasem lehet kétszer
 ugyanaz) a félrehajtott fejű törekeny
 pillanat s ahogy e sóhajtól megrebben

a mosolyod a papírból hajtogatott madár
 az odújából lassan előmászik egy törődött szárnyú
 bogár ki a barlangját elzáró mázsás követ morzsánként
 hordja odébb s bár még hunyorog s nem remél de
 látja amint mozdíthatatlannak hitt sziklát repeszt
 a mosolyod a papírból hajtogatott madár

*ki próbált már ólomszárnyakkal néma halálos csöndben
 föld alatt repülni csak az sejtí igazán mit jelent*
 a mosolyod a papírból hajtogatott madár –

